

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: **PaedDr. J. L.**
bytem F. 341/19, S.
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Zbožínkem
sídlem Sokolská 7, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. KUOK 77092/2017, ve věci
bodového hodnocení řidiče

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Magistrát města Olomouc (dále jen „MmOl“) sdělil žalobci oznámením ze dne 21. 3. 2017, č. j. SMOL/070410/2017/OARMV/ER/Val dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

řidiče ke dni 16. 11. 2011 a vyzval jej podle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů zákon o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) k odevzdání řidičského průkazu z důvodu pozbytí řidičského oprávnění.

2. Proti záznamu bodů v registru řidičů podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že si není vědom toho, že by se dopustil přestupků uvedených ve výpise bodového hodnocení, konkrétně přestupků ze dne 16. 11. 2011, 6. 3. 2011, 28. 5. 2010 a 10. 3. 2010. Uvedl, že s ohledem na časovou prodlevu, která od údajného spáchání přestupků uběhla, si nepamatuje, že by byl ze strany Policie ČR či Městské policie Praha pokutován nebo že by bylo jinak rozhodnuto, že se těchto přestupků dopustil a že by tedy byla vydána rozhodnutí způsobilá pro záznam bodů. Dále namítl, že pokutové bloky, které jsou podkladem pro záznam ze dne 28. 5. 2010 nemají veškeré potřebné náležitosti. S ohledem na to, že si není protiprávního jednání vůbec vědom, požádal, nechť správní orgán vyžádá příslušná rozhodnutí a tato přezkoumá.
3. Ke shromážděným podkladům žalobce uvedl, že mu nelze klást k tíži, že bylo v podstatě ve všech případech jednotlivými orgány sděleno, že pokutové bloky již byly skartovány, popř. že již uplynuly lhůty pro jejich přezkum. Oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci, nelze z něj však bez dalšího vycházet, vyskytnou-li se o zaznamenaných údajích pochybnosti. Není-li možné podkladová rozhodnutí přezkoumat z důvodů nezávislých na žalobci, je třeba v pochybnostech záznamy v kartě vymazat.
4. MmOl rozhodnutím ze dne 21. 6. 2017, č. j. SMOL/147257/2017/OARMV/DPD/Bat námitky žalobce zamítl a provedené záznamy 2 bodů ke dni 16. 11. 2011, 2 bodů ke dni 6. 3. 2011 a 3 bodů ke dni 10. 3. 2010 potvrdil. Uvedl, že oznámení o přestupku ze dne 16. 11. 2011 obsahuje veškeré náležitosti nezbytné pro záznam bodů, přičemž k němu byl doložen i příslušný pokutový blok a údaje na něm uvedené s oznámením Policie ČR plně korespondují. Na základě tohoto oznámení pak byly zaznamenány 2 body v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Dále uvedl, že oznámení o přestupcích ze dne 6. 3. 2011 a 10. 3. 2010 rovněž obsahují všechny údaje nezbytné pro záznam bodů, avšak příslušné pokutové bloky již byly skartovány. Pokutové bloky však dle MmOl prokazatelně existovaly, na jejich základě byla zpracována oznámení o uložení blokové pokuty a byly zapsány body v registru řidičů. K posouzení vlivu skartace pokutových bloků na posouzení záznamu bodů odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016-32. Dále uvedl, že v řízení vedeném pod s. zn. S-SMOL/056010/2011/ORMV došlo k přerušení řízení o námitkách na návrh samotného žalobce, nic jej tedy neomezovalo v možnosti si včas podat podnět k přezkumnému řízení. Body tak byly dle MmOl zaznamenány na základě způsobilých podkladů a počet připsaných bodů vždy odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu.
5. V odvolání proti rozhodnutí MmOl žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně nevypořádal se všemi důležitými okolnostmi a věc nesprávně právně posoudil. Uvedl, že pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů je sankcí svého druhu, je třeba na něj pohlížet jako na trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 114/2014-44. Proto v daném řízení platí zásada presumpce neviny. Po žalobci nemohlo být spravedlivě požadováno, aby průběžně kontroloval záznamy ve svém bodovém hodnocení, naopak je

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

přípustné, aby námitkami brojil až po oznámení dosažení 12 bodů. Opětovně zdůraznil, že oznámení o uložení pokuty není samo o sobě důkazem, že se žalobce dopustil přestupku. V případě neexistence bloků a nemožnosti jejich přezkoumání je tedy třeba učinit pro žalobce nejpriznivější závěr a záznamy o bodech odečíst.

6. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí MmOl potvrdil. Nejprve v obecné rovině odlišil obsah řízení o námitkách od řízení o samotném přestupku. Dále uvedl, že MmOl splnil všechny povinnosti, které mu zákon o silničním provozu ukládá, záznamy bodů v registru řidičů v bodovém hodnocení vztahující se k jednání žalobce provedl ve shodě s ním, zajistil všechny potřebné podklady a rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. MmOl dle žalovaného dále postupoval správně, když se nezabýval námitkou proti záznamu bodů ze dne 28. 5. 2010, neboť o této věci již bylo pravomocně rozhodnuto v řízení o námitkách dne 12. 5. 2017 pod č. j. S-SMOL/056010/2011/ OARMV, zn. N-15/2011 a tato věc již proto nemohla být znovu projednána. MmOl se dle žalovaného správně vypořádal i s námitkou žalobce týkající se skartovaných pokutových bloků ze dne 16. 11. 2011 a 10. 3. 2010, kdy v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016-32, a ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, vyhodnotil náležitosti samotných oznámení o uložení pokut. Kvalita zpochybňující tvrzení žalobce nebyla dle žalovaného taková, aby sama o sobě zpochybnila obsah příslušných oznámení o uložení pokuty, neboť žalobce netvrdil, že se přestupků nedopustil např. z důvodu, že se nacházel na jiném místě, což by podepřel důkazy, nýbrž pouze uvedl, že si uložení pokut nepamatuje. Současná právní úprava dle žalovaného neukládá povinnost správním orgánům oznamovat řidiči provedení každého jednotlivého záznamu, řidič však může z vlastní iniciativy na kontaktních místech kdykoli požádat o ověřený výstup z registru řidičů a záznam bodů námitkami napadnout. K rozsahu přezkumu v rámci řízení o námitkách odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 As 277/2015-41.
7. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítal:
 - a) žalovaný a MmOl se nevypořádali se všemi jeho námitkami. Žalobce brojil proti záznamům ze dne 16. 11. 2011, 6. 3. 2011, 28. 5. 2010 a 10. 3. 2010, kdy uvedl, že si není vědom spáchání jednotlivých přestupků, jak jsou evidovány, a zpochybnil způsobilost jednotlivých rozhodnutí jako podkladů pro zápis bodů, neboť neobsahují všechny podstatné náležitosti. Žalobce dále navrhl, aby si správní orgán vyžádal jednotlivá rozhodnutí o přestupcích. S ohledem na skartaci bloků byla jediným podkladem pro námitkové řízení oznámení Policie ČR o spáchání přestupků, která však poskytují správnímu orgánu pouze informaci o věci a nelze z nich bez dalšího vycházet v případech, ve kterých se vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76). V případě nemožnosti přezkoumání bloků je třeba učinit pro žalobce nejpriznivější závěr a záznamy o bodech odečíst;
 - b) pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů v hodnocení řidiče je sankcí sui generis za opakované dopouštění se přestupků v dopravě a vzhledem k charakteru takového postihu je nutné na řízení aplikovat obecné zásady pro ukládání trestu (čl. 40 odst. 6 Listiny, čl. 7 odst. 1 věty 2. Úmluvy) – viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 114/2014-44. Jednou se základních zásad je zásada presumpce neviny, která je v řízení o námitkách vyjádřená

například odkladným účinkem podaných námitek ve vztahu k řídicímu oprávnění až do pravomocného vyřízení podaných námitek. Není možné hodnotit v jeho neprospěch to, že proti jednotlivým rozhodnutím vznášá námitky až s odstupem času, neboť po něm nelze spravedlivě požadovat, aby průběžně kontroloval své záznamy v bodovém hodnocení řidiče. Odkazuje-li správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, pak dochází k nesprávnému závěru, že v případě nemožnosti přezkoumání podkladových rozhodnutí je nutné vycházet ze zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Tento názor nelze z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dovodit;

- c) MmOl zatížil řízení před ním vadou, neboť nerozhodoval o záznamu bodů ze dne 28. 5. 2010, který žalobce napadl námitkami a nevyčerpal tak celý předmět řízení. Žalovaný tuto vadu v napadeném rozhodnutí neodstranil. Měl-li správní orgán za to, že je rozhodování o tomto záznamu nepřipustné, měl co do těchto námitek řízení zastavit.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž ve vyjádření v žalobě uvedl, že správní orgán zapisující body do karty řidiče není věcně příslušný provádět přezkum pravomocných rozhodnutí, na základě kterých zápis provádí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 28 Cdo 1937/2006, podle něhož se vychází z presumpce správnosti správního aktu). Dále odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Krajský soud předně uvádí, že žalobní body uvedené v žalobě se prakticky doslovně shodují s odvolacími námitkami. Žalobce tedy polemizuje především se závěry uvedenými v rozhodnutí MmOl, aniž by reflektoval, jak se s odvolacími námitkami vypořádal žalovaný a aniž by rozporoval správnost jeho závěrů.
11. Namítl-li žalobce v prvním žalobním bodu, že se správní orgány nevypořádaly se všemi jeho námitkami, nespecifikoval konkrétně, jaké jeho námitky měly zůstat stranou pozornosti správních orgánů. Jedná se tak o zcela obecný žalobní bod, k němuž může soud toliko pouze obecně uvést, že vypořádání žalovaného s odvolacími námitkami žalobce je uvedeno na str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí a krajský soud neshledal, že by se žalovaný některou z odvolacích námitek nezabýval.
12. Dále žalobce v žalobě konstatoval, že ve správním řízení uvedl, že si není spáchání jednotlivých přestupků vědom a že zpochybnil způsobilost jednotlivých rozhodnutí být podkladem pro zápis bodů z důvodu absence všech podstatných náležitostí. Tato tvrzení žalobce jsou sice pravdivá, jak vyplývá z výše uvedené narativní části rozsudku, avšak krajský soud shodně s žalovaným konstatuje, že pouhé prohlášení o tom, že žalobce zpochybňuje způsobilost jednotlivých rozhodnutí pro záznam bodů, není pro svou obecnost a nekonkrétnost s to reálně skutečnosti uvedené v oznámeních o uložení pokut zpochybnit. Z prohlášení žalobce není jasné, jaké konkrétní náležitosti jednotlivá rozhodnutí neobsahují.
13. Podle názoru žalobce dále není možné v řízení o námitkách vycházet pouze z oznámení Policie ČR o uložení blokové pokuty. Žalobce k podpoře tohoto závěru odkázal na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76. Sám však při citaci právního závěru uvedeného v tomto rozsudku neopomněl zmínit, že z oznámení o uložení pokuty nelze bez dalšího vycházet v případě, kdy se o údajích v něm zaznamenaných vyskytnou pochybnosti. A contrario je tak možné dovodit, že v případě, kde se důvodné pochybnosti o údajích uvedených v oznámení nevyskytnou, lze z takového oznámení vycházet jako z podkladu pro záznam bodů. V posuzované věci žalobce svými obecnými prohlášeními o tom, že si není pokut vědom a že zpochybňuje způsobilost podkladů, žádné reálné pochybnosti o správnosti údajů uvedených v příslušných oznámeních nevzbudil.

14. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích přiléhavě odkázaly na nedávná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v nichž se tento zabýval obdobnou procesní situací, tj. případem skartovaných pokutových bloků. V odst. 16 rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016-32 Nejvyšší správní soud uvedl: „Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Současně však nelze závěry vyslovené v rozsudku č. j. 5 As 39/2010 – 76 chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74, nebo ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 – 33, na které odkazoval také krajský soud v napadeném rozsudku).“ Na tyto závěry pak odkázal také šestý senát v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 6 As 360/2017-22, jakož i osmý senát v rozsudku ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-39.
15. Jelikož žalobce ve správním řízení ani v žalobě kvalifikovaným způsobem netvrdil, že se přestupků nedopustil, nevznikly důvodné pochybnosti o správnosti údajů uvedených v oznámení o uložení pokut. MmOl byl tak povinen pouze přezkoumat, zda oznámení o uložení pokut, která obdržel, jsou obsahově dostatečná, tj. zda je v nich obsažen jednoznačný popis skutku, právní kvalifikace a uložená sankce. To také učinil. MmOl podrobně popsal, jaké skutečnosti z předmětných oznámení zjistil, tj. jaké číslo měl příslušný pokutový blok, kdy a kde k jakým skutkům došlo, jak byly právně kvalifikovány, tj. jaké ustanovení zákona bylo v každém jednotlivém případě žalobcem porušeno, a jaká výše pokuty mu byla za spáchání přestupku uložena. Ve všech případech dospěl k závěru o jednoznačnosti a relevantních údajů v těchto oznámeních, které je činí způsobilými podklady pro záznam bodů, jež byly vždy provedeny v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Žalobce svými nekonkrétními tvrzeními žádný z relevantních údajů nezpochybnil, tudíž potřeba dalšího dokazování v řízení nevznikla. Se závěrem o dostatečné průkaznosti oznámení o uložení pokut se krajský soud zcela ztotožňuje se správními orgány a v podrobnostech na jejich závěry odkazuje.
16. Z uvedeného důvodu je lichý také žalobní bod b), neboť pokud nedošlo k účinnému zpochybnění záznamů o pravomocných rozhodnutích o přestupcích, nevznikl ani prostor pro uplatnění zásady presumpce nevin.
17. K žalobnímu bodu c), že správní orgán I. stupně nevyčerpal předmět řízení, neboť nepojednal o námitkách proti záznamu bodů ze dne 28. 5. 2010, krajský soud uvádí, že MmOl žalobci již v oznámení ze dne 26. 4. 2017, č. j. SMOL/102517/2017/OARMV/DPD/Bat sdělil, že ve věci námitek proti záznamu 2 bodů

ke dni 28. 5. 2010 za přestupky dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, již je vedeno řízení o námitkách pod sp. zn. S-SMOL/05610/2011/OARMV, zn. N-15/2011, a následně v rozhodnutí ze dne 21. 6. 2017 upřesnil, že v tomto námitkovém řízení již bylo dne 26. 4. 2017 rozhodnuto. Žalobce proti tomuto závěru v podaném odvolání nijak nebrojil. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný si přesto připojil předmětný správní spis, a následně na str. 5 rozhodnutí potvrdil, že o námitce proti tomuto záznamu bodů již bylo pravomocně rozhodnuto, proto nemohla být věc v rozsahu závaznosti výroku projednána znovu. Krajský soud sice dává za pravdu žalobci, že měl-li správní orgán I. stupně za to, že zde existuje v rozsahu námitky proti záznamu bodů ze dne 28. 5. 2010 překážka již dříve zahájeného řízení, měl řízení v této části zastavit pro existenci překážky litispendence. Absence zastavovacího výroku však dle názoru krajského soudu nemůže nijak ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť důvody, pro které se správní orgán věcně nezabýval touto námitkou, byly žalobci srozumitelně sděleny.

18. Pro úplnost krajský soud uvádí, že tvrzení žalobce, že si uložení blokové pokuty dne 28. 5. 2010 Městskou policií hl. m. Prahy není vědom, bylo zřetelně nepravdivé, neboť součástí spisu správního orgánu I. stupně je kromě samotného pokutového bloku také záznam o podaném vysvětlení žalobcem k přestupkům, za něž byl dne 28. 5. 2010 pokutován, a dále sdělení Ministerstva dopravy o nezahájení přezkumného řízení k podnětu žalobce.
19. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. listopadu 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu